

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **S. Z.**
státní příslušnost:
t. č. pobytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2020, č. j. OAM-638/ZA-ZA11-ZA20-2020

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o opakovaně podané žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Krajský soud se musel vypořádat s tím, zda skutečnosti, které žalobce uváděl v nové žádosti (zejména jeho nový vztah s přítelkyní), neměly vést žalovaného k opětovnému meritornímu posouzení této žádosti.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 23. 9. 2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že žádá ze stejných důvodů, jaké uváděl v předchozím řízení. Ve vlasti měl autonehodu a muž, který byl jejím účastníkem, po něm chce peníze a vyhrožuje mu. Dále uvedl, že si zde našel přítelkyni, se kterou se seznámil se asi před čtyřmi měsíci. Chtěl by s ní žít a založit si rodinu.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2020, č. j. OAM-638/ZA-ZA11-ZA20-2020 („rozhodnutí žalovaného“) zastavil řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žádost žalobce shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože ji žalobce podal opakovaně ze stejných důvodů. První žádost žalobce podal v dubnu 2019. Žalovaný v září téhož roku rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti žalobce tehdy uváděl autonehodu a související výhrůžky osoby, které byla jejím účastníkem. Proti prvnímu rozhodnutí žalovaného se žalobce neúspěšně bránil u krajského soudu. Usnesením ze dne 4. 6. 2020 č. j. 41 Az 49/2019-39, krajský soud řízení o žalobě zastavil. Nemohl zjistit místo pobytu žalobce.
4. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce nyní částečně uvádí stejné důvody pro jeho žádost o mezinárodní ochranu, jaké uváděl v prvním řízení (výhrůžky související s autonehodou). Novým důvodem je jeho vztah s přítelkyní. Ten však pro udělení mezinárodní ochrany nemá relevanci. Žalobce tedy v řízení neuvedl žádný nový důvod, který by zakládal povinnost žalovaného znovu meritorně projednat žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu. Ze zprávy „Hodnocení jako bezpečné země původu“ z července 2020 zároveň plyne, že od prvního rozhodnutí v nedošlo k takové změně situace, která představovala relevantní novou skutečnost.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce namítá, že žalovaný měl jeho žádost znovu meritorně projednat, protože uváděl nové skutečnosti. Obavy z pronásledování člověkem, který mu vyhrožuje, u něj pořád přetrvávají. Tuto skutečnost sice uváděl již v prvním řízení. Ale i po jeho pravomocném ukončení dotyčný pořád vyhrožuje matce žalobce, která žije v Kromě toho uvedl i zcela nový důvod žádosti - vztah s jeho přítelkyní. Existence rodinných a soukromých vazeb je novou skutečností ve smyslu zákona o azylu. Vážnou újmu, která odůvodňuje udělení doplňkové ochrany, je totiž i porušení mezinárodních závazků. V případě žalobce by jeho vycestování s ohledem na existující vztah porušovalo čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“). Pokud totiž bude muset z ČR vycestovat, nebude se moci v blízké době vrátit s ohledem na aktuální protipandemická opatření.
6. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné. Vycházel hlavně ze sdělení samotného žalobce. Ten uváděl stejné důvody jeho opakované žádosti, jako ty, které již žalovaný jednou vyhodnotil jako nerelevantní. je navíc od března 2019 zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Žalobce tedy neunesl své břemeno tvrzení. K námitce související s pandemií Covid-19 žalovaný dodal, že celosvětová situace se neustále mění a vyvíjí. V závislosti na tom pak jednotlivé státy mění a

upravují podmínky, aby ochránily své občany. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
8. Žaloba *není důvodná*.
9. Opakovaně podaná žádost o mezinárodní ochranu je v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu přípustná při současném splnění těchto podmínek:
 - a) žadatel uvede nebo se objeví nové skutečnosti;
 - b) tyto skutečnosti bez zavinění žadatele žalovaný nezkoumal v předchozím řízení;
 - c) tyto skutečnosti svědčí o tom, že žadateli v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.
10. Žalobce tyto podmínky nesplnil. V rámci nové žádosti uvedl dvě skutečnosti – výhrůžky člověka, související s autohavárií a nový vztah. První uvedená skutečnost není nová. Žalovaný se jí zabýval v rámci přechozího řízení. Dospěl v něm k závěru, že tyto výhrůžky nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. To, že výhrůžky do dnešního dne přetrvávají, na věci nic nemění. Pořád se jedná o skutečnost, kterou již žalovaný posuzoval a která nemá relevanci pro udělení azylu, ani pro udělení doplňkové ochrany. Důvody proč tomu tak není, žalovaný vyložil ve svém rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce. Tento důvod tedy nesplňuje hned podmínku pod písmenem a), protože se nejedná o novou skutečnost.
11. Druhou skutečností je nově navázaný partnerský vztah žalobce a jeho přítelkyně. Tato skutečnost sice je nová a zároveň ji žalovaný nezkoumal v předchozím řízení. Splňuje tedy podmínky pod písmeny a) a b). Současně však nesplňuje podmínku pod písmenem c). Nejedná se totiž o skutečnost, která by měla svědčit o tom, že žalobci hrozí pronásledování nebo vážná újma.
12. Samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Důvod pro udělení doplňkové ochrany bude existovat pouze ve výjimečných případech, pokud by již samotné vycestování žadatele zapříčiněné rozhodnutím o mezinárodní ochraně (které na rozdíl od správního vyhoštění není spojeno se zákazem vstupu do ČR) porušovalo jeho právo na soukromý a rodinný život. Bude se jednat zejména o případy, ve kterých jde o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah – nejčastěji dlouholeté manželství či dokonce rodiny s dětmi –, že lze s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny vyloučit pravděpodobnost reálné zpětné integrace v zemi původu cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32, bod 19).
13. Mezinárodní závazek ČR respektovat soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy není absolutní. Neukládá státu všeobecnou povinnost respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2.

2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Státy proto nemusí bezpodmínečně respektovat právo na soukromý a rodinný život cizince a udělit mu za tímto účelem pobytové oprávnění či dokonce mezinárodní ochranu.

14. Žalobce začal svůj rodinný život s českou partnerkou rozvíjet v době, kdy probíhalo soudní řízení o jeho žalobě ve věci první neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. Jeho pobytový status na území ČR byl velice nejistý. Nemohl proto automaticky spoléhat na to, že po ukončení tohoto prvního řízení zde bude moci zůstat.
15. Je pravdou, že pokud žalobce vycestuje z ČR, bude jeho případný návrat zkomplikovaný protipandemickými opatřeními. Do práva na soukromý a rodinný život však může zasáhnout hlavně dlouholetý zákaz vstupu, což není tento případ. A krajský soud nepředpokládá, že by výjimečná situace způsobená pandemií, která komplikuje cestování po celém světě, měla trvat několik let.
16. Lze uzavřít, že žalovaný postupoval správně, pokud skutečnosti, které žalobce uváděl v novém řízení, nepovažoval za důvod pro nové meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti nesplňují podmínky podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti je proto zákonné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Krajský soud posoudil žalobní námítky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O návrhu na přiznání odkladného účinku krajský soud samostatně nerozhodl, protože bezodkladně rozhodl ve věci samé. Žalobci již nezasílal vyjádření žalovaného k žalobě, protože oproti jeho rozhodnutí neobsahovalo žádnou novou argumentaci. Právo žalobce na kontradiktornost řízení proto nevyžadovalo, aby mu krajský soud vyjádření žalovaného preposílal k replice (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006-60).
19. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 8. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

